

Thriller de postguerra civil

La història. Andalusia, 1950. Carmen i Enrique festegen, ell fa el servei militar al jutjat militar com assistent del coronel Eladio, oncle d'ella, la repressió franquista afusella tota oposició, a poc a poc, Enrique pren consciència de la situació i entra a formar part de la milícia clandestina.

La pel·lícula. Quan va esclatar, la pau no va ser millor que la guerra civil. Últimament, el cinema espanyol té ganes d'ajustar comptes amb la postguerra. *Miel de naranjas* n'és, per ara, la darrera incursió. Però ho fa adequant-se al thriller: no importa la qüestió ideològica, sinó els girs argumentals d'un gènere cinematogràfic donat a sorprendre les expectatives del públic. Són els que facilita el guió original de Remedios Crespo, premi SGAE 2009. Amb aquests tòpics genèrics, el guipuscoà Imanol Uribe (San Salvador, 1950)

entrellaça un canemàs sòlid, curiosament retratat, de pulcra recreació històrica, però, ai!, mancat d'allò que se'n diu emoció, intriga, ganes d'apassionar, implicar el personal amb la història que explica. El millor (i ahora el pitjor) que es pot dir d'aquesta *Miel de naranjas*, és que té ofici acadèmic. Uribe fa temps que ha perdut el frescor i l'atreviment narratiu de quan organitzava *La fuga de Segovia* i *El proceso de Burgos*, o la parida de *El rey pasmado*! Val a dir que els actors protagonistes (Blan-

ca Suárez i Iban Garate) estan encara un pèl verds; que els madurs (Karra Elejalde, Eduard Fernández, Nora Navas) estan al punt, vocejant, si de cas, l'arquetip; que la partitura musical de Nuno Malo va de bòlit imitant un Bernard Herrmann hitchcocknià; i que la posada en escena ha tingut el bon gust de treure les etiquetes als vestits. Amb distància, allò millor el títol: mel de taronges. De l'acidesa crítica dels que hi deixen la pell, a la dolçor dels qui, malgrat tot, tenen

Miel de naranjas

Director: Imanol Uribe.
Intèrprets: Iban Garate,
Blanca Suárez, Karra
Elejalde, Carlos Santos.
Espanya, 2012. 101'. JC
Alpicat, Lauren Lleida.

esperances.

La imatge. El cos del jutge militar, garratibat qual creu gamma-da, en un zenital de ressonàncies al Hitchcock de *Topaz*. Sí o no, Imanol?

La frase. "Ni als morts deixen en pau", conclou, fatalista, Carmen a Enrique. Quants morts no estan esperant, encara, sepultura digna enllà les fosses comunes de la guerra fratricida?

La recomanació. Assidus de cròniques històriques o historicistes de la postguerra del 1936-39.